உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3 || பிங்கள௵ மார்கழி௴ -1917௵ டிசம்பர்௴ || இதழ் 12

பெரியபுராணம்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

சிவஞானபோதம்.

மூன்றுஞ் சூத்திரம்—ஏழாம் அதிகரணம்.

மாயாவியந்திர தனுவினுள் ஆன்மா வுளது.

(இ - ள்.) மாயாகாரியங்களால் ஆக்கப்பட்டுச் சூத்திரப்பாவைபோலுள்ள வுடம்பின்கண்ணே அம்மாயா காரியங்களியாவும் கூடிய சமுதாயத்திற்கு வேறாய் உயிருண்டு. (எ-று.)

இதில் 1-வது—தன்றாற் கூறப்படும் பொருள்—மாயாகாரியங்களனைத்துங் கூடிய சமுதாயத்திற்கு வேறாய் உயிருண்டு.

2-வது—ஐயப்பாடு—ஆன்மா அனைத்துங்கூடிய சமுதாயமோ, அதனின் வேறோ.

3-வது—பிறர்கூறும் பக்கம்—(முற்கூறியவாறு) உடம்பு முதலியவற்றுள் ஒவ்வொன்றே ஆன்மாவன்று என்பது ஒக்கும். அவற்றுள் ஒன்று குறைந்தாலும் அறிவு நிகழாமையாலும், அவையெல்லாங் கூடியபோது அறிவு நிகழ்தலாலும், அவையாவும் கூடிய சமுதாயமே உயிராகும். (இது சமூகான்மவாதிகளாகிய சௌத்

திராந்திகர், வைபாடிகர் என்பார் பக்ஷம. இவர்கள் சகம் முழு தும் புறச்சமுதாயம் அகச்சமுதாயம என்னும் இவ்விரண்டினுள் அடங்கும் என்பர். புறச்சமுதாயம நிலம் முதலாயின. இவற்றின் காரணம் பரமாணுக்கள். அவை நிலவணு, நீரணு, தீயணு, வளி யணு, என நால்வகைபபடும. அவைபல ஒன்றுகூடியபோது புறச் சமுதாயம் தோன்றும். அகச்சமுதாயம சித்தமும சித்தபபகுதி யுமாம. அவற்றிற்குக்காரணம: உருவம வேதனை ஞானம் குறி வாசனை என்னும ஐவகைபபட்ட கநதம அதாவது சமுதாயமாம்)

4-வது— மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு— உருவ கந் தம், வேதனுகந்தம், ஞானகநதம, குறிக்கநதம, வாசனுகநதம என்னும ஐந்து கந்தமெனக் கொண்ட மாயாகாரியங்கள் ஆன்மா எனபபெயாபெருது வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நிற்றலால், கலை முதல பிருதிவியீருக விரிநதிருக்கும் தத்துவங்களாகிய மாயாகாரி யஙகளால ஆக்கபபட்டுச் சூததிரப பாவைபோலுள்ள உடமபின் கண்ணே அவ்வுருவகநத முதலியவற்றின் சமுதாயததிற்கு வேரு யுயிருண்டு.

6-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா

கலையாதி மண்ணநதங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—வலையாமன
ஞானததை முன்னுணாநது நாடி லதுதனுவாந்
தானததின வேருகுந் தான.

(இ-ள்) காணின, கலை ஆதி மண அநதம் ஆம=சமுதாய மென்பவை யாவையென்று ஆராய்நதுபார்ககில், அவை கலைமுதல் நிலம் ஈருகிய தததுவஙகளேயாம்—அவை மாயை, நிலையாவாம்= அவையெலலாம மாயையின் காரியங்களாதலால் நிலைததலின றிச சிலகாலம நின்று அழிவனவாம்.— ஞானதைத அலையாமல் முன் உணாநது நாடில்=அவையாவும கூடிய சமுதாயததின் விளங்கித் தோனறும ஞானததின் இயலபை அசையாமற கருத்தை யொரு க்கி முன் உணர்நது பின் அசசமுதாயத்தை யாதென்ருராயின்— அது தீபமேபோலத் தனுவாம=அசசமுதாயம கண்ணுக்கு விளக் குபபோல உயிர்க்குத் தூல சூக்கும பரங்களாகிய உடமபாம— தான் அத்தின் வேறு ஆகும்=(ஆதலால் கண் விளககின் வேருயி னறபோல) உயிர் அவ்வுடமபின் வேரும். (எ-று.)

அதனின என்பது அததின் என மருவியது.

மூன்றாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்.

சூனியான்மவாதி, தேகான்மவாதி, இந்திரியான்மவாதி, சூக்குமதேகான்மவாதி, பிராணான்மவாதி, விஞ்ஞானான்மவாதி, சமுதாயான்மவாதி என்னும் எழுவரும் முறையே சூனியம், தேகம், இந்திரியம், சூக்குமதேகம், பிராணன், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் என்பவற்றை ஆன்மா என்று கூறிய கூற்றுகளை மறுத்து ஆன்மா அவைகளுக்கு வேறும் என்று சாதிக்கப்பட்டது.

இச்சூத்திரப்பொருளை விளக்கவே நமது தாயுமானசுவாமிகள்

பாராதிபூதநீயல்லை—உன்னிப் பாரிந்திரியங்கரணநீயல்லை, யாராயு
ணர்வுநீயென்றான்—ஐய, னன்பாயுரைத்தசொல் ஆனந்தந்தோழி—சங்கர
சங்கர சம்பு

என்றருளிச் செய்தனர்.

அக்கரங்களின்று மகரவுயிரின்றேல்

(27 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிவபெருமான் முன்னைப்பழம் பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளாயிருப்பது போல், அகர உயிரானது மற்றெல்லாவெழுத்துகளுக்கும் முன்னே தோன்றிய காரணத்தாலும், சிவபெருமான் சேதனம் அசேதனம் என்னும் இருவகைப் பொருள்களினும் இரண்டறக்கலந்து அவைகளை இயக்குதல்போல அகரவுயிரானது மற்ற உயிர்களோடும் மெய்களோடும் விரவிநின்று அவைகளை யொலிப்பித்தலாலும், சிவபிரான் சர்வ பிரபஞ்சத்திற்கும் பிறப்பிடமாயிருப்பதுபோல் அகரவுயிர் மற்ற வெழுத்துகட்கெல்லாம் பிறப்பிடமா யிருத்தலாலும், அவ்வெழுத்துச் சிவபரம் பொருளோடு எல்லா நூல்களிலும் உவமையாக வெடுத்தாளப்பட்டது

இதுவரையில் அகர உயிரின் ஒலிவடிவைக்கொண்டு அது சிவத்தோடு ஒத்திருத்தலை விளக்கினோம். இனி அது வரிவடிவிலும் சிவத்தை யொத்திருத்தலைக் காட்டுவாம். பிரணவம் என்பது சிவபெருமானுடைய திருமேனியாமென நூல்கள் கூறுகின்றன. அது சமஷ்டிப் பிரணவமும் வியஷ்டிப் பிரணவமுமென இருவகைப்படும். இவற்றுள் வியஷ்டிப் பிரணவமாவது அகார உகார மகாரரூபமாய் விரிந்திருப்பதெனவும், சமஷ்டிப் பிரணவமாவது

அகார உகார மகாரங்கள் சேர்ந்து ஓம என்பபடுவது வனவும் கூறுவர். வியட்டிப் பிரணவமாகிய அகார உகார மகாரங்கள் சமஷ்டிப் பிரணவமாகிய ஓம் என்பதின் ஒலிவடிவத்தில் அடங்கியிருத்தல் போல், தமிழில் எழுதப்படும் அகர உயிரின் வரிவடிவத்தில உகார மகாரங்களும அமைந்திருக்கின்றன. அகரத்தின் மேற்புறத்து வலப் பக்கத்தில் உகரத்தையும் அதின் அடிப்புறத்தில் மகரத்தையும் பார்க்கலாம். இதனால் அகர உயிரானது வரிவடிவில் பிரணவ ரூபமாயிருப்பது விளங்கும். இம்மட்டோ, எல்லா மந்திரங்க ளும் பிரணவத்தில் அடங்கியிருப்பதுபோல் எல்லா மந்திரங்களின் வரிவடிவங்களும அகர உயிரின் வரிவடிவத்தில் அடங்கியிருக்கின் றன. ஐந்து காகிதத்துண்டுகளால் ஐந்து அகர உருவத்தைச் செய்து அவைகளைத தக்கவாறு கத்தரித்துத் தக்கவாறு அமைத் துப் பார்த்தால் அவையாவுங்கூடி ஒருபஞ்சாக்கரமாகிறது. அவ் வாறே முறையே ஆறு, எட்டு அகர உருக்களைச்செய்து கத்தரித் துப் பொருத்தமாக அமைத்தால் முறையே சடாட்சரமும் அஷ்டா க்ஷரமு முண்டாகின்றன. இதனை இஞ்சினீயர் ஸ்ரீமான், மாணிக்க நாயகரவர்கள் B. A. பல மகாசபைகளில் காட்டக் கண்டிருக்கி றோம. இக்காரணங்களால பெரியோர்கள் அகர உயிரைச் சிவத் திற்கு உபமானமாக எடுத்தாண்டார்கள்.

இவ்வுண்மைகளை யறியாதார், "தமிழர்கள் முதல் முதல் சிறுவர்கள் கற்று எழுதப்புகும் எழுத்தாகிய அகரத்தின் வரிவடி வத்தைப் பகர டகரங்களின் வரிவடிவங்களைப்போல் எழுதுவதற்கு எளிதாயிருக்குமாறு இரண்டொரு நேர்கோடுகளாலமைக்காமல், கடினமாயிருக்குமாறு அமைத்தார்கள்" என்று குறை கூறுவர். மேலே கூறியவற்றால் தமிழர்கள் எழுத்துகளின் வரிசைக்கிரமத்தை யும் வரிவடிவங்களையும் உண்டாக்கியபோதே மகா நுண்ணறிவோடு பல தத்துவார்த்தங்களை விளக்குமாறு அவைகளை யமைத்தார்கள் என்பதும், ஆதலால தமிழ்ப்பாஷையானது தெய்விகத் தன்மையை யுடைய தென்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ஏகான்ம வாதமும் வைதிக சைவமும்.

இந்தக்காலத்திலே இந்தியாவில் அதிகமாய்ப் பரவிக்கொண்டு வருஞ்சமயம் ஏகான்மவாதம் ஒன்றே. இது இவ்வாறு பரவுதற்

குக் காரணம் யாதெனில் பிராம்மணருள் பெரும்பாலர் சங்கர மதத்தைச் சார்ந்தவர்களா யிருத்தலால் பிராம்மண விசுவாசிகளாகிய ஏனைய வருணத்தாரிற் பலர் அவர்களுடைய சமயபோதனைக்கு உட்பட்டு, உண்மையை யறியாமல் மனம் போனவாறு சென்று, பெறவேண்டிய பேறுகளைப் பெறாமல் திரிகின்றார்கள். அன்றியும் அவர்களுள் சிலர் வேதபடிதமாயும், ஞானத்துக்குப் பரமாந்தரங்க சாதனங்களாயும், ஸர்வ ஐசுவரியங்களுக்குங் காரணமாயுமுள்ள சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராட்சங்களைத் தரித்திருப்பதால் சைவமரபிற் பிறந்த சிலர் அவர்களை உண்மைச் சைவர்களென்று வேடமாத்திரத்தால் மதித்து, மயங்கி, அவர்கள் வலையிலகப்பட்டுக் கொண்டு மோசம் போகின்றார்கள். அல்லாமலும் துவிஜரல்லாத மற்றையருக்கு அம்மதத்தில் கர்மாதிகாரம் விதிக்கவில்லை யாதலால் நான்காவது வருணத்தாருள் பெரும்பாலர் அம்மதத்தை அவலம்பிப்பதற்கு இலேசாயுமிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஏகான்மவாதம் எங்கும் பரவுதலால் வைதிகசைவர்களாகிய நம்மனோருக்கு உண்டாகுந் தீங்குகள் சொல்லமுடியவில்லை. வேத சிவாகமங்களின் முடிந்த முடிபாயுள்ள வைதிகசைவத்தையே நம்மனோர் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்க அஃதுணராமலும், வைதிக சைவநூல்களை யோத முயற்சிசெய்யாமலும் ஏகான்மவாதம் பேணிச் சீர்குலைதலையே நாம் இங்கு நிராகரிக்க முயன்றாம்.

பிராம்மண வருணத்தாருள்ளே சிலர் சங்கராசாரியருடைய போதனைக்கு உட்பட்டு, அதனையே ஏற்றுக்கொண்டு, ஏகான்மவாதத்தைப் பற்றி, அதையே தம்மதமாகப் பாரம்பரியமாகவழங்கி வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய பழையமதம் ஸ்மார்த்தமாகும். ஸ்மார்த்தமாவது ஸ்மிருதியின் சம்பந்தமாம். அதாவது ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ரிஷிகளாற் செய்யப்பட்ட கற்பசூத்திரங்களின் வழி அநுஷ்டித்து, அக்கர்மங்களே முக்கியமெனக் கொண்டு ஒழுகுவது. அதனாலே அவர்கள் ஸ்மார்த்தர் எனப்பட்டார். ஸ்மிருதிகளாவன வேதத்திலுள்ள கர்மகாண்டப் பகுதியைப் புகழ்ந்து விதிவிலக்குகளை நிர்ணயஞ்செய்ய எழுந்தவை. அவை அவ்வளவுக்கே பயன்படுவனவன்றி ஞானகாண்டப்பகுதியை நிர்ணயஞ்செய்வதற்கு உபயோகமாகா. அதனால் அந்த ஸ்மார்த்தர் தமக்கென ஞானபோதம் இல்லாமையினாலே சங்கராசாரியரது ஞானபோதனையை அவலம்பிப்பாராயினர்.

வேதத்திலே அனேகபேறுகளையும் அவற்றிற்குச் சாதனங்களான அனேக கர்மங்களையும் விதித்துள்ளன. அவ்வாறு விதித்தற்குக் காரணம் பரமேசுவரரது திருவருளே யன்றி வேறல்ல.எனெனில் உலகத்திலே ஆத்மாக்களுடைய புத்தி, சக்தி, குணம், தேகபலம், மனோவுறுதி முதலியவை ஒருபடித்தாயிராமல் பலவிதமாயிருக்கின்றன. ஒரேவிதமாயிருக்குமாகில் அவர்கள் அறிந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டிய வேதமும் ஒரே மார்க்கத்தையே சொல்லியிருக்கும். அவ்வாறில்லாமல் பலபடச்சொல்லியிருத்தலால் அவையாவும் ஒவ்வோர் பரிபாகியின் பொருட்டென்று யாவருக்கும் நன்குபுலப்படும். அதுபோல முத்திப்பேறுகளாகிய மோட்சபலன்களும் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கேற்ப மோட்சசாதனங்களின் ஞானங்களும் பலவகையாயுள்ளன. அந்தஞானப்பகுதிகளை ஒவ்வோர்பரிபாகியும் தன் தன் சக்திக்கும், புத்திக்கும் குணமுதலியவற்றிற்கும் ஏற்பக்கொண்டொழுகுவன். அவ்வாறு ஒழுகவே அவனவன் முயற்சிக்குத் தக்கவாறு இந்தப்பிறவியிலேயாவது இனிவரும்பிறவிகளிலாவது ஞானத்தை யடைந்து மோட்சமடையச் சந்தேகமில்லை. இதனால் எல்லா ஒழுக்கமும் காலாந்தரத்தில் பயன்தருதலால் அவற்றுள் ஒன்றேனுங் குற்றமுடையதாகாது. ஸ்மார்த்த வகுப்பினர் கொள்ளுங் கர்மவகையிலாவது ஞானவகையிலாவது குறைகூற எமக்குக்கருத்தில்லை. அவர்கள் தங்கள் ஸ்மிருதி ஆசாரங்களையும் ஏகான்மவாதத்தையும் தழுவி யொழுகுதல் சைவர்கள் யாவருக்கும் உடன்பாடாம். ஆனால் நான்காவது வருணத்தில் பிறந்த சைவர்களுள் சிலர் வைதிக சைவத்தை அநுஷ்டியாது ஏகான்மவாதத்தில் இழிந்து மதப்பிரஷ்டராதல் சிறிதும் முறையன்று. இவர்கள் நல்வழிப்பட முயலுதல் சிவபுண்ணியமாதலின் ஈண்டு இதனை வரையப்புகுந்தாம்.

இவர்கள் வேதாந்தம் படிக்கின்றோமென்று ஏகான்மவாதத்தைப் பயின்று, அதினும் விபரீத சிந்தைசெய்து, வேதாந்தஞானம் கர்மகாண்டத்தை மறுப்பதாக வெண்ணி, இறுமாந்து, விபூதி ருத்ராட்சதாரணம் விதிப்படி செய்யாமலும், சிவதீக்ஷை பெறுமலும், சந்தியாவந்தன முதலிய கிரியைகள் செய்யாமலும், சிவபூசை, சிவாலய தரிசனம், சிவனடியார் சேவை, சிவபுராண படனம், மெய்கண்டசாத்திர விசாரம், (ஞானபூசை) முதலிய ஒன்றையுங் கருதாமல் வீணே வாய்ஞானம்பேசி அலைந்து கெட்டுப்போகின்

ரூர்கள். அந்தோ இவர்களது ஊழின்வலி அறக்கொடிது. ஸ்மார்த்தப் பிராம்மணர்கள் எவ்வளவு வேதாந்தம் படிக்கினும் தமது சமயாசாரமாகிய கர்மாநுஷ்டானங்களை ஒருபோதும் விடுவதில்லை. ஞானம் வாயளவில் மாத்திரம்நிற்க கர்மாநுஷ்டானங்களே அவரால் தழுவப்படுகின்றன. நூதன விவேகிகளாகிய நான்காவது வருணத்து ஏகான்மவாதிகளோ கைவல்லிய நவநீதம், விசாரசாகரம், பிரபோதசந்திரோதயம் முதலிய நூல்களைக் கையிலெடுத்து ஞானம்பேசத் தொடங்கியவுடனே தங்கள் முதலாவது வேலையாகக் கர்மத்தை யொழித்துவிடுகிறார்கள். கர்மத்தை விட்டுவிடும்படி அந்த ஏகான்மவாத நூல்கள் எவ்விடத்துஞ் சொன்னதில்லை. அந்த நூல்களின் ஹிருதயம் கர்மபலத் தியாஜ்ஜியமேயன்றி கர்மத்தியாஜ்ஜியமன்று. கர்மத்தினாலே போகமுண்டாகுமென்றும் ஞானத்தினாலே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும், முமூட்சுவானவன் ஞானத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் ஞானாநுபூதிவருமளவும் கர்மாநுஷ்டானத்தை விடக்கூடாதென்றுமே அந்நூல்கள் போதிக்கின்றன. அவ்வாறு போதித்தலால் ஞானம் அநுபவத்துக்கு வருமுன்னே ஞானங் கைவந்துவிட்டதாகத் தாமே மதித்துக்கொண்டு தற்போத முனைப்பால் கர்மத்தை விட்டொழித்தபடியினாலே அது பெரும் பாதகமாய்நின்று நரகத்துன்பத்தை யளித்தற்கு நேர்வாயிலாகின்றது. இவர்கள் மதிகெட்டு அவலம்பித்த விபரீதஞானம் கேடுபயப்பதாய் முடிகின்றதேயன்றி நன்மை பயப்பதாக இல்லை. இவர்கள் கர்மமுமின்றி ஞானமுமின்றி கெட்டொழிதலால் இவர்களை நல்வழிப்படுத்துதல் வைதிக சைவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத கடனாகின்றது. இவர்களுட் சிலர் சைவசமயச் சார்பாற் சைவக் கிரியைகளை அநுஷ்டித்தாராயினும் அக்கிரியைகளுக்குரிய ஞானம் ஏகான்மவாத நூல்களில் அகப்படாது. எக்காலத்தும் சைவக்கிரியைகள் மற்றைய கிரியைகள்போலில்லாமல் ஞானத்துக்குச் சாதனமாயும், அங்கமாயும், கருத்தாயும் அமைந்துள்ளன. அவற்றினது அநுஷ்டானமும் பாவனையும் ஞானமயமாய் விளங்கும். அக்கிரியைகளை அநுஷ்டிப்போர் கொள்ளவேண்டிய ஞானநூல்கள் மெய்கண்டசாஸ்திரங்களேயாம். எந்தசாஸ்திரத்தினும் கர்மகாண்டமும் ஞானகாண்டமும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டனவாகவே யிருக்கும். சிவாகமங்களிலே கூறப்பட்ட கிரியைகளை அநுஷ்டிப்போர் ஞானத்திலே அவாக்கொள்ளும்போது சிவாகமங்களின் ஞானபாதத்துள்ள சைவ

சித்தாந்தத்தைத் தழுவவேண்டுமேயன்றி ஏகான்மவாதஞானநூற்களைத் தழுவலாகாது. அப்பொழுதுதான் இவரது கர்மமும் ஞானமுமாகிய இரண்டும் பிரயோசனப்படும். செய்வது சைவக்கிரியையும், கொள்வது ஏகான்மவாத ஞானமுமாயிருந்தால் அதுசிறிதும் பயனைத் தராது. இக்கருத்தை யுணர்த்தவே ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள்:—

வேதமுடனாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா வெடுத்துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை
யுண்டுபணு ஞானமாகும்
ஊகமனுபவம்வசன மூன்றுக்கு மொவ்வுமீ
துபயவா திகள்சம்மதம்!
ஆதலி னெனக்கினிச் சரியையா திகள்போது
மியாதொன்று பாவிக்கநான்
அதுவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி
னத்துவித மார்க்க முறலாம்
ஏதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ
யெந்தைநீ குறையுமுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறைகின்ற பொருளே என்று

திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இங்கு அத்வைதமென்றது சுத்தாத்வைதத்தையேயன்றி கேவலாத்வைதத்தையன்று.

இனி ஸ்மார்த்த பிராம்மணர் ஸ்மிருதிகளிற் கூறிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதுபோல் நான்காவது வருணத்து ஏகான்மவாதிகளும் அக்கர்மங்களையே ஞானத்துக்கு அங்கமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யவோ ஸ்மிருதிகள் இடந்தரவில்லை. அவை நான்காவது வருணத்தாருக்கு கர்மாதிகாரமும், ஞானாதிகாரமும் இல்லையென்று ஸ்பஷ்டமாய் விதிக்கின்றன. அன்றியும் பிராம்மணருக்கு ஊழியஞ்செய்தலையே தருமமாகக் கூறியுள்ளன. இதனைப் பின்பற்ற இயலாதாதலால் இவர்கள் கர்மங்கள் செய்யாதிருப்பதற்கு இதுவே காரணமாகின்றது. ஆதலாற்றான் நான்காவது வருணத்து ஏகான்மவாதிகளிற் சிலர் சைவகர்மங்களையும், வேறு சிலர் வைணவகருமங்களையும் அநுஷ்டித்துவருகின்றனர். இவர்கள்

தங்காலமுழுமையும் ஏகான்மவாத நூல்களிற் செலுத்தி மனத்தைக் கூராக்கிவிட்டபடியால் தஞ்சமய நூலாராய்ச்சியேனும், சமய நூலாராய்ச்சியுடையார் சகவாசமேனும் இலராய் ஏகான்மவாத நூல்களையே அப்பியசித்து அந்நூலுடையார் சகவாசம் பெரிதுடையராய், ஏகான்மவாதமே மோட்சத்துக்கு நன்னெறி என்னுங் கோட்பாடுடையராய், தம் வாழ்நாளை வீணாகக் கழிக்கின்றனர். அந்தோ! இவர்கள் கர்மமுமின்றி ஞானமுமின்றி நட்டாற்றில் கைவிடப்பட்டவரா யிருக்கின்றமையின் இவ்வாறு வைதிக சைவ உண்மைகளை விளக்கி உயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் சிவ புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொண்டாம். சுபம். மெய்கண்டநாதன்றுணை.

சோளங்கிபுரம். சிவஅருணகிரி முதலியார்.

கடவுள் உண்டா, இல்லையா?

உலகத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய கடவுள் ஒருவர் உண்டா, இல்லையா, என்னும் இக்கேள்விக்கு ஆத்திகர் பலர்உண்டு என்கிறார்கள், நாத்திகர் இல்லை யென்கிறார்கள். ஆத்திகரும் நாத்திகருமல்லாத சந்தேகவாதிகள் உண்டு என்பாரை நோக்கி "கடவுள் இருந்தால் காட்டுங்கள்" என்கிறார்கள். ஆத்திகர் பலர் மற்ற இருதிறத்தார்க்கும் கடவுளைக் காட்டவேண்டி மிகவும் பிரயாசைப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஆத்திகர்களுள் சைவர்களாகிய நாம் அக்கேள்விக்கு உண்டு என்றே யாவது இல்லையென்றேயாவது சொல்வதில்லை. பின் என் செய்வோமென்றால் மௌனமா யிருந்துவிடுவோம். அல்லது, "உண்டு என்பவர்களுக்கு உண்டு, இல்லை யென்பவர்களுக்கு இல்லை" என்று சொல்வோம். நாம் மௌனமாயிருப்பதே அவர்கள் கேட்கும் கேள்விக்கு முதலில் அளிக்கும் விடையாகும். அவ்விடையின் கருத்தையறியாமலே அவர்கள் தாம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லமாட்டாமல் சும்மாவிருப்பதாக எண்ணிக்கொள்ளக்கூடும். நாம் "கடவுள் உண்டு என்பவர்க்கு உண்டு, இல்லை யென்பவர்க்கு இல்லை" என்று சொன்னால், அவர்கள் கைகொட்டி நகைத்து, "இது கோழுட்டி சாக்ஷி சொன்னதுபோலாம். ஏககாலத்தில் உள்ளதாகவும் இல்லதாகவும் இருக்கும் ஒருபொருளை நாம் எங்கும் கண்டதில்லை. அவ்வாறான பொருள் ஒன்றிருக்கும் என்பது மலடி

மக்களைப் பெற்றாள், குருடன் கண்ணாரக்கண்டான், செவிடன் காதாரக்கேட்டான், முயலின் கொம்பு மூன்றுமுழ நீளமிருக்கும், என்பன்போல் பொருளில்லாதனவாகிய வெறுஞ் சொற்களாம்." என்பார்கள். ஆதலால் நாம் அவர்களுக் களிக்கும் விடைகள் இரண்டனுள் முன்னே முதலில் அளிக்கும் மௌன விடையின் கருத்தை விளக்குவோம்.

நாம் எதையும் மனம் வாக்குக் காயங்களாகிய திரிகரணங் களைக்கொண்டு அறிகிறோம். திரிகரணங்கள் சடப்பொருள்கள். சடப்பொருள்களைக்கொண்டு சடப்பொருள்களை யறியக்கூடுமே யன்றி சித்துப்பொருளாகிய கடவுளையறிய முடியாது. திரிகரணங் களால் கடவுளை அறியக்கூடுமாயின் கடவுள் என்பது சடப்பொருள் களுள் ஒன்றாய் விடும். அன்றியும், கடவுள் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் "கடந்து நிற்றலையுடையது" என்பது பொருள். எதைக்கடந்து நிற்றலையுடையதெனில் தத்துவங்களைக் கடந்து நிற்றலையுடைய தென்போம். எனவே, தத்துவாதீதமாயிருக்கும் பொருள் எதுவோ அது கடவுள் என்பது பெறப்பட்டது. மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றும் திரிகரணங்கள் எனப்படும் தத்துவங்களாம். ஆதலினால் மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் அறியப்படாத பொருள் எதுவோ அது கடவுள் என்பது பெறப்பட்டது. அத் தகைய பொருளை நாத்திகர் காட்டச் சொல்வது அவர்கள் "மனம் வாக்குக் காயங்களால் அறியக்கூடாத பொருளை, நாங்கள் எங்கள் மனம் வாக்குக் காயங்களால் அறியுமாறு, நீங்கள் உங்கள் மனம் வாக்குக் காயங்களைக்கொண்டு காட்டுங்கள்" என்று கேட்பதுபோ லாம். இக்கேள்வி மூடக்கேள்வி யாகையால், அவ்வாறு கேட்கும் மூடர்களைத் தெருட்டுவது எவ்வாற்றானும் கூடாதென்பதை யுன் னியே நாம் முதலில் அவர்களுடன் உரையாடாமல் மௌனமா யிருப்பது.

உரையுணர்விறந்த ஒருபெரும்பொருளே கடவுள் ஆதலால் அப்பொருளை உரையும் உணர்வும் அற்ற நிலையினரே அறிதற்பா லார். (இவ்விடத்தில் உணர்வு என்பது சடப்பொருளாகிய கரணங் களாற் சுட்டியறியும் அறிவை.) உரையுணர்வற்ற நிலையே மனமும் வாக்கும் இறந்த நிலையெனவும், பரமஞான நிலையெனவும் மோன நிலையெனவும் சொல்லப்படும். இது "மோனமென்பது ஞான வரம்பு" என்பதனால் உணரப்படும். அந்நிலை கடவுளோடு அது

வதுவாய் (அத்துவிதமாய்) இருந்து இன்பம் நுகர்வதாகிய அநுபவ மாத்திரமா யிருப்பதன்றி, வாயினலெடுத்துரைக்கப்படுவதன்று. இதுபற்றியே மேலோர் "கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்" என்பர். நமது காரைக்காலம்மையாரும் திருமூலநாயனரும் முறையே,

அன்றுந் திருவுருவங் காணதே யாட்பட்டே
னின்றுந் திருவுருவங் காண்கிலே—னென்றுந்தா
னெவ்வுருவோ னும்பிரா னென்பார்கட் கென்னுரைக்கே
னெவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது. என்வும்,

உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போற் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே.

எனவும் அருளிச் செய்தார்கள்.

ஒருவன் மரணவஸ்தைபடும்போது அவனுடைய சுற்றத்தவர்கள் அவனைநோக்கி "அப்பா நீபடும் வேதனையை நாங்கள் அறியச் சொல்" என்று கேட்டால் அவன் "ஐயோ, நான்படும் வேதனையை உங்களுக்கு எவ்வாறு தெரிவிப்பேன்" என்றான். இப்படியே ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவரை யொருவர் மருவி அனுபவிக்குங் கலவி யின்பத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்ல இயல்வதில்லை. இச்சிற்றின்பமும் அனுபவமாத்திரமாயிருப்பது மாத்திரமன்றி, அதற்குரிய பருவம் வந்தபிறகே அனுபவத்திற்கு வருகிறது. இதனை "கன்னிகை யொருத்தி சிற்றின்பம் வேம்பெனினுங் கைக்கொள்வள் பக்குவத்தில், கணவனருள் பெறின் முனே சொன்னவாறென்னெனக் கருதி நகையாவள்" என்னுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கும் உணர்த்தும். அதுபோல் பேரின்பமயமாயிருக்கும் கடவுளை மலபரிபாகம் பெற்ற ஞானிகளும் இரண்டறக்கூடி இன்பமார்ந்திருப்பரே யன்றி பிறர்க்கெடுத்துரையார். ஆதலால், நாமும் நாத்திகர்கேட்கும் கேள்விக்கு விடை வாயினற் சொல்லப்படுவதன்று என்பதைக் குறிப்பாய் உணர்த்தவேண்டி மௌனமாயிருந்து விடுவோம்.

இனி "கடவுள் உண்டு என்பவர்க்கு உண்டு, இல்லை யென்பவர்க்கு இல்லை" என்பதை விளக்குவோம். ஒருவன் தன் குழந்தை

யின் மீது வைத்த (பற்று எனப்படும்) அன்பினால் அக்குழந்தை யைக் காணும்போதும், அதின் சொற்களைக் கேட்கும்போதும், அதைத் தீண்டும்போதும் இன்பம் அடைகின்றான். அவ்வாறே மனைவி மாடு வீடு முதலியவற்றினிடத்தும் வைத்த அன்பினால் இன்பம் அடைகின்றான். இதனால் பிரபஞ்சத்தில் உயிர்களுக்கு உண்டாகும் இன்பத்திற்குக் காரணம் பிரபஞ்சப்பொருள்களிடத் தில் வைத்த அன்பே என்பதும், அன்பு எங்கு உண்டோ அங்கு இன்பம் உண்டு என்பதும் விளங்கும். சிறியபொருளாகிய பிரபஞ் சத்தில் வைத்த அன்பினால் சிற்றின்பம் உண்டாவதுபோல் பெரிய பொருளாகிய கடவுளிடத்தில் வைத்த அன்பினால் பேரின்பம் தோன்றும். இதனை "அன்பினில் விளைந்தவாரமுதே" என்னுந் திருவாசகத்தாலுணர்க. இன்பம் கடவுளின் உருவமாதலாலும், அவ்வின்பம் அன்பினால் உண்டாவதனாலும், அன்பிலார்க்கு இன்ப முமில்லையாகையாலும், கடவுளை விசுவசித்து அன்புசெய்வார்க்கு அவர் உளராகவும், அன்பு செய்யாதவர்க்கு இலராகவுமிருக்கிறார்.

அன்றியும் "குழந்தையுந் தெய்வமுங் கொண்டாடுமிடத்தில்" என்னும் பழமொழியின்படி, குழந்தையானது தன்னை ஆசையோடு செல்வமே கண்ணே கண்மணியே யெனப் பலகூறி கையிலேந்தி யும், மார்போடணைத்தும் முத்தமிட்டும், பாலூட்டியும், தாலாட் டியும், வளர்ப்பவர்களிடம் தானும் ஆசையோடு சென்று அவர்கள் மடிமீதிருந்து விளையாடுவதுபோல், கடவுளும் தம்மைநேசித்து அபிஷேகித்தும், அலங்கரித்தும், அருச்சித்தும், தோத்திரங்கள் பாடியும் திருவிழாக்கொண்டாடியும், வணங்குவார்க்கு எளியராய் அவர் சிந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டு வெளிப்பட்டருளுவர். மற்றவர்களுக்கு அவ்வாறு வெளிப்பட்டருளுவதில்லை.

தமிழ்வேதம்.

எந்தையீசனெம்பெருமானேறமர்கடவுளென்றேத்திச்
சிந்தைசெய்பவர்க்கல்லால் சென்றுகைகூடுவதன்றால்
கந்தமாமலருந்திக்கடும்புன ணிவாமல்குகரைமே
லந்தண்சோலைநெல்வாயி லரத்துறையடிகடம்மருளே.

வைத்தநிதியே மணியே யென்றுவருந்தித்தஞ்
சித்தநைந்துசிவனே யென்பார் சிந்தையார்
கொத்தார்சந்துங்குரவும் வாரிக்கொணர்ந்துந்தி
முத்தாறுடையமுதல்வர் கோயின்முதுகுன்றே.

உலகத்தில் கடவுள் உண்டு என்று நம்பி அவரை வழிபடுவோருள்ளும் தம்முடைய அன்பெல்லாம் மனைவிமக்களிடத்திலும் செல்வ முதலியவற்றிலுமே அழுந்தவைத்திருப்பவர்களுக்கும் கடவுள் இலராகவேயிருக்கின்றார். இவ்வாறு சிற்றின்பப் பிரியராய்ப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையையே பெரிதாக மதித்துக் கடவுளையும் அவராலுண்டாகும் பேரின்பத்தையும் இழப்பார்க்கு இரங்கியே நமது மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்,

> தினைத்தனையுள்ளதோர் பூவினிற்றேனுண்ணாதே
> நினைத்தொறுங்காண்டொறும் பேசுந்தோறுமெப்போதும்
> அனைத்தெலும்புண்ணெக வானந்தத்தேன்சொரியும்
> குனிப்புடையானுக்கேசென்றூதாய்க் கோத்தும்பீ.

என்றருளிச்செய்தனர்.

கடவுளை அவரருளையே கண்ணாகக் கொண்டுகாணவேண்டுமேயன்றி ஆணவமலத்தால் மழுங்கிக் கிடக்கும் சுட்டுணர்வைக் கொண்டு காணலாகாது.

அருளைக் கண்ணாகக்கொண்டு காணும் ஞானிகளுக்குப் பேரொளியாகிய பரசிவம் தோன்றும்; பிரபஞ்சந் தோன்றாது. சுட்டி யறியும் அறிவைக்கொண்டு காணும் ஏனையோர்க்கு அந்தகாரமாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றும்; சிவம் தோன்றாது.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

அருளா லெவையும் பாரென்றான்—அத்தை, யறியாதே சுட்டி யென்
அறிவாலே பார்த்தேன்—இருளான பொருள கண்ட தல்லால்—கண்ட
வென்னையுங் கண்டிலனென்னேடி தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

திருத்தாண்டகம்.

மைப்படிந்த கண்ணாளுந்தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையானென்னினல்லா, னொப்புடையனல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்ல னோருவமனில்லி, யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லா, லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே.

இவ்வாறு, சுத்தாத்வைத சித்தாந்த சைவநெறியைக் கடைப்பிடித்துச் சரியை கிரியா மார்க்கங்களிலிருந்து தம்மை வழிபடுவார்க்குச் சிவபெருமான் பக்ஷர்க்கையாகவும், சிவயோகிகளுக்கு

முன்னிலையாகவும், சிவஞானிகளுக்குத் தன்மையாகவும் இருந்து, அருள்செய்வதனாலும், அவரை வழிபடாதவர்க்கு அவர் அவ்வா றிருந்து அருள்செய்தலில்லாமையாலும், நாம் "கடவுள் உண்டு என் பவர்க்கு உண்டு, இல்லை யென்பவர்க்கு இல்லை" என்பது.

திருவாசகம்.

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி உண்மையுமா யின்மையுமாய்
கோனாகி யானென தென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

பாரதம்.

அருச்சுனன் பாசுபதம்பெற்ற சரித்திரம்.

(200 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நீ பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனனா! சபாசு, சபாசு; இது வரைக்கும் நீ வழங்கிய வாக்கியங்களை வயிராக்கிய வாக்கிய மென்றும், வாக்கியத்துக் கொப்பாகச் செய்கையிலு மிருப்பா யென்றும் நினைத்திருந்தேன். உன்மரபையும் பெயரையுங் கேட்ட மாத்திரத்தில் உன்பெருமை வெளிப்பட்டது. நீ வில்வித்தையைக் கிஞ்சித்தேனு மறிந்தவனல்ல. துரியோதனன் தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனைவிட்டு உங்களைவர்க்குப் பெண்டாகிய துரௌபதியை இழுத்துச்சென்று சபையில் மானபங்குஞ்செய்தபோது நீ வில்லாளி யாக இருந்தால் அந்தத்துரியோதனனையும் மற்றுமுள்ள துராத் துமாக்களையும் நீ செய்ததென்ன? வில்லாளிகளல்லாத சில எளிய அரசரை வெற்றிபெற்று இறுமாப்படைந்து விஜயனென்று பெயர் வகித்துக்கொண்டாய். உன் குலத்தின் திறத்தை நோக்குங்கால் எனக்கதிக நகைப்புண்டாகின்றது. ஏனென்றால், உன்பிதா மனைவியைச்சேர்ந்தால் தலைபிளந்திறக்கக்கடவனென்று ஒருமுனி சாபமிட்டிருந்தான். அந்தச்சாபத்தை நினைத்து அரசுரிமையை நீக்கித் தன்னிரண்டு மனைவியரும் பணிவிடைசெய்யத் தபசியாகி எங்களுக்குரிய காட்டில் சஞ்சரித்திருந்தனன். அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர் பிறந்தாரென்று சொல்வது அபத்தம். ஒருவன் பலமாத ரைப் புணரலாம். நீங்களைவரும் ஒருமாதினைப் புணர்ந்து வருகி றீர்கள். உங்கள் குலமும் உங்கள் நடக்கையும் உங்களுக்கே சரி

யல்லாமல் காட்டில் திரிகிற எங்களையொத்த வேடருக்குஞ் சரிப்படாது. இழிகுலமும் இழிவான நடத்தையுமுள்ள உன்னை எதிர்த்துக் கொல்வது தகுதியல்லாததாக இருந்தாலும் உன்னைக்கொல்ல வேண்டுமென்று நெடுநாளாக நானினைத்திருந்தேன். அதற்குக் காரணமென்னவென்றால், தன்னைப் பங்கப்படுத்தின பாஞ்சாலனைக் கட்டித் தன்சமுகத்துக்குக் கொண்டுபோகக்கருதிய துரோணர் உனக்கும் உன் சகோதரர்களுக்கும் வில்வித்தை கற்றுக்கொடுத்திருந்த காலத்தில் எங்கள் குலத்திலகனான ஏகலைவனென்ற வேடன் அவரையடுத்து வில்வித்தை கற்பிக்கச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டான். அப்போது, துரோணர் தமக்கு ஒழிவில்லையென்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட ஏகலைவன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்று துரோணரைப்போலொரு உருவத்தைச் சமைத்து அந்த உருவமூலமாக வில்வித்தை யனைத்தையும் கற்றுக்கொண்டான். அக்காலத்தில் நீ வேட்டைக்குச் சென்றாய். உன்னுடன்வந்த நாய் ஏகலைவன் செய்து வைத்திருந்த துரோணர் திருவுருவத்தின் மேடையில் நீர்விட்டது. அதுகண்டு ஏகலைவன் தன்வில்லில் ஒருபாணத்தைத் தொடுத்தான். அது விநோதத்தால் நாலுபாணமாய் நாயின் நெற்றியில் நாற்புறத்தும் தைத்தருவிற்று. நாய் ஓலமிட்டு உன்னிடத்தில்வர, நீ அந்த ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடத்தை நாயாற்கண்டு அங்குசெல்லும்போது ஏகலைவன்வந்து வணங்கி, உபசாரஞ்செய்ய, நீ அவனைப்பார்த்து, ஓ ஏகலைவா! இந்த நாயை எய்தவர் யாரென்று வினவினை; நான்தானென்று ஏகலைவன்கூற, உனக்கு வில்லாசிரியன் யாரென்று நீ வினவினை; எனக்கு வில்லாசிரியன் துரோணரென்று ஏகலைவன்கூற, அதனைக்கேட்ட நீ துரோணரை அழைத்துவந்து ஏகலைவன் வில்திறத்தை அறிந்துகொண்டு அவனை வில்லாளியென்று மதித்து, அவன் வில்வித்தை பயன்படாதிருக்க மனதில் பலவாறு யோசித்திருக்கும்போது, துரோணர் ஏகலைவனை அழைத்து தமக்குத் தக்ஷிணையாக அவன்கைப் பெருவிரலைக் கேட்டார். ஏகலைவன் அவ்விரலை உடனே அறுத்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சிலநாளிலிறந்தான். எங்கள் குலத்திலகனான ஏகலைவனிறந்ததற்குக் காரணம் நீதான். இஃதன்றி நீ ஒரு பிராமணனுக்காக அநேகம் வேடர்களைக் கொன்றாய். காண்டவ வனத்தைத் தகனம்செய்தபோது அவ்வனத்திலிருந்த வேடர்களைக் குஞ்சுகுட்டிகளோடு நாசஞ்செய்தாய். ஆகையால் நீ எனக்குச் சென்மப்பகையாளி. உன்னைவிடேன்'' என்று கூறித் தன் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நாணேற்றி

டங்கார ஓசை யெழுப்பித் திவ்விய கணைகளிலொன்றை நாணியிற் சேர்த்துக்கொண்டு பின்னுஞ் சொல்லுகிறார். "அடா அர்ச்சுனா! நீ பராக்கிரம வியாக்கிரமமாகிய பாஞ்சாலனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலில் கட்டியவன். அக்கினிபகவானிடத்தில் அழியாத தேரும் ஒடியாத வில்லும் அரூதநாணியும் பெற்றவன். உன் வீரத்தை என்னிடம் காட்டு பார்ப்போம்" என்றார். வேடன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் அனலிடு மெழுகுபோல் மனதுருகிக் கடுஞ் சினமடைந்தாலும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி எதிர்நின்று வழக்கிடும் வேடுவனோடெதிர்த்து "அடா வேடா, சற்று நில், ஓடிப்போகாதே. அரைமாத்திரையில் உன்னைக் கொல்லுகிறேன்" என்றுகூறித் தன்வில்லை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார ஓசை யெழுப்பி, வச்சிராயுதத்துக் கொப்பாகிய ஒரு திவ்விய கணையைத் தொடுத்து இறைவர் மார்புக்கு இலக்காக விடுத்தான். இறைவர் தன்கைக்கணையி லொன்றை விடுத்து வரும்பாணத்தை நடுப்பாதியி லறுத்து உடனே இரண்டு கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டார். அக் கணையிரண்டும் அர்ச்சுனன் மார்பிற்பட்டுப் பின்புறத்தி லுருவிப் போயின. அப்போது அர்ச்சுனன் சிந்தைகலங்காமல் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி மார்பில்பட்ட காயத்துக்குச் சற்றேனு மஞ்சாமல் அர்த்தசந்திர பாணத்தில் மூன்று பாணத்தை யெடுத்து நாணியில் வைத்து இறைவர் தோளுக்கும் மார்புக்கும் பீலிமுடிக்கும் இலக்காக எய்தான். முதல்வனார் அந்த மூன்று பாணத்தையும் கண்டித்து கணைகளைத் தூண்டி அர்ச்சுனனை நோவச் செய்தார். அர்ச்சுனன் மேலுமேலும் கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். பிரனார் அக்கணைகளைக் கண்டித்துவந்தனர். அர்ச்சுனன் கடுஞ் சினமடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த வேடன் வில்லில் சிறிது திறமுடையவன். நாம் இலக்குவைத்து எய்கிற கணைகளைக் கண்டிக்கிறான். இவனை ஏமாற்றி நாம் நினைத்த லக்ஷியத்தைச் சாதிக்க வேண்டுமென்று கருதி, இரண்டு மூன்று பாணம் தொடுப்பவன்போலச் சிலபாணத்தைத் தொடுத்துத் தன்விநோத வித்தையால் மூன்று பாணத்தைத் தொடுத்துவிட்டான். அடியார்க்கெளியவர் அவன் முன்னம்விட்ட கணைகளைமாத்திரம் கண்டித்துவிட்டு வேறுபாண மில்லையென்று, அர்ச்சுனனைப் பார்த்திருப்பவர்போல் அபினயிக்க அவன் விட்ட மூன்று பாணத்தில் இரண்டு பாணம் மார்பிலும் தோளிலும் பட்டு மற்றொருகணை பீலிமுடியைப் பிளந்தெறிந்துவிட்டது. அதைக்கண்டு

சிவபெருமான் மிகவுங் கோபாவேசம் கொண்டவர்போல் ஆர்ப்பரித்து, ஒரு கணையைத்தூண்டி அருச்சுனன் வில்நாணியை அறுத்தனர்: அருச்சுனன் தேவர்களாலும் அறுக்கப்படாத தன் வில்லின் நாண் அறுக்கப்பட்டமையைக்கண்டு ஆச்சரியமும்மானமுமடைந்து, வீராவேசத்துடன் தோள் தட்டி யார்த்து மல்லயுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கி, நிமிர்ந்த வில்லைக் கதாயுதமாகக் கரத்திற்பற்றி, ஓடிச் சென்று இறைவர் திருமுடியில் ஓங்கி யடித்தான். அந்த அடியானது சொர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் முப்புவனங்களிலுமுள்ள எல்லா வுயிர்கள் மேலும் பட்டது. பிரம விஷ்ணு இந்திரன் முதலான சகல தேவர்கள்மேலும் பட்டது. அருச்சுனன்மேலும் பட்டது. சிவபெருமான் தம்மோடு மல்லயுத்தம் செய்யவந்த அருச்சுனனோடு தாமும் மல்லயுத்தஞ் செய்பவர்போல் அவனை யாகாயத்திற் றாக்கியெறிந்து அவன் கீழேவிழுமுன் தமது பரிவாரங்களோடு மறைந்தருளினர். அருச்சுனன் கீழேயிறங்கி நாற்றிசையிலுஞ் சுற்றிப்பார்த்து ஒருவரையுங் காணமல் திகைத்து நின்றான். அப்போது அந்தரத்தில் தேவதுந்துபி முழங்கவும், மந்தார பாரிசாத மலர்கள் சொரியவும், அப்ஸரஸ்திரீகளும் தேவர்களும் ஜெயா விஜயபவா என்று வாழ்த்தி ஆசிகள் கூறவும், அன்னவாகனத்தில் பிரமதேவனும், கருடவாகனத்தில் திருமாலும், ஐராவதத்தில் இந்திரனும், திக்குப்பாலகர்களும், கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதரர் முதலாயினோரும் புடைசூழ மழவிடைமேல் சிவபெருமான் பார்வதிசமேதராய்த் தோன்றியருளினர். அருச்சுனன் அவரைத தரிசித்து இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தவருவி தாரைதாரையாகச் சொரிய இரண்டு கரங்களைச் சிரமேற்குவித்துத் தொழுதான்; ஆடினான்; பாடினான்; அவசமுற்றுத் தரையில் விழுந்தான்; எழுந்தான்; சிவபெருமானை யிகழ்ந்துபேசி அவருடன் போர்புரிந்தமையை எண்ணியெண்ணி மனங்கரைந்து ஓவென்றலறி அழுதான்; துடித்தான். அச்சமயம் அருச்சுனன் உள்ளமும் சரீரமுமடைந்த நிலையை அந்நிலையில் நின்றார் அறிவதன்றி வாயினால் எடுத்துரைக்கவுங் கூடுமோ!. சிவபெருமான் அருச்சுனனை நோக்கி "அப்பா, என் அன்பனே, உன்தவத்திற்கு மிகவும் மெச்சினேன். நீ என்னுடன் புரிந்தபோர் எனக்கு அன்போடுசெய்த பூசனையாகும். நீ வழங்கிய தூஷணைகளெல்லாம் எனக்குச் சாமவேதமாம். நீ விட்ட பாணங்களெல்லாம் என்னை அருச்சித்த மலர்களாம். நீ என் தலையில் மோதிய வில் என்சிரசிற் சூட்டிய வில்வமாலையாம். ஆதலால்

நீ மனவருத்தமுறவேண்டாம்,'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி ஒருபோதும் ஒடியாத வில்லும், அறாத நாணியும், மாளாத அம்புப் புட்டிலும், கவசமும், வச்சிரமுடியும் பாசுபதாஸ்திரமுங் கொடுத் தருளி மறைந்தருளினர். இச்சரித்திரத்தால் ஐம்புலன்களை யடக்கித் தம்மை வழிபடும் அன்பர்க்குச் சிவபெருமான் எளியரா யிருப்பவரென்பதும், அவர் சர்வ வியாபகரென்பதும், ஸ்ரீ மகா பாரதத்தாலும் சிவபரத்வமும் விளக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதும் விளங்கும்.

திருவாரூர் நான்மணிமாலை.

மாமுகி றவழு மணிமதிற் கமலைப்
பெம்மா னருமைப் பெருமா னாயினு
மூனுண் வாழ்க்கைக் கானவர் குரிசில்
செஞ்சிலை சுமந்த கருமுகி லேய்ப்ப
வுண்டமிழ் தீநீ ருவந்தன ராடியும்
விருப்படி கொண்ட மிச்சிலூண் மிசைந்துஞ்
செருப்படிக் கடிகள் செம்மாந் திருந்துந்
தொல்புகழ் விசயன் வில்லடி பொறுத்து
மருந்தமிழ் வழுதி பிரம்படிக் குவந்து
நல்லிருள் யாமத்து நாவலர் பெருமான்
றள்ளாக் காத றணித்தற் கம்ம
பரவை வாய்தலிற் பதமலர் சேப்ப
வொருகா லல்ல விருகா னடந்து
மெளியரி னெளிய ராயின
ரளியர் போலு மன்பர்க டமக்கே.

ஆருத்ராதரிசனம்,

நடேசர்தரிசனம்.

“சித்திரையி லோணமுதற் சீரானி யுத்திரமாம், சத்ததனு வாதிரையுஞ் சார்வாகும்—பத்திவளர் மாசி யரிகன்னி மருவு சதுர்த் தசிமன், றீசரபி ஷேகதின மாம்.”

சித்திரைமீ திருவோணம், ஆனிமீ உத்திரம், மார்கழிமீ திரு வாதிரை, மாசிமீ, ஆவணிமீ, புரட்டாசிமீ பூர்வபட்ச சதுர்த்தசி கள் ஆகிய இவ்வாறும் நடராஜமூர்த்தியின் அபிஷேக தினங்க ளாம்.

நமக்கொருவருடம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகின்றபடியால், இவ்வாறபிஷேக நாட்களும் சிவபெருமானுக்குத் தேவர்களால் பிரதிதினம் செய்யப்படுகின்ற ஆறுகால பூஜைகளாகும். எப்படியென்றால், மார்கழிமீ பிராதக்காலம் 25 நாழிகை முதல் 30 நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை பஞ்ச பஞ்ச வுஷத்கால பூஜை யாகும். மாசிமீ உதயாதி 10 நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை காலைசந்தி பூஜையாகும். சித்திரைமீ மத்தியானம் 20 நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை உச்சிகால பூஜையாம். ஆனிமீ சாயங்காலம் 30 நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை பிரதோஷ பூஜையாம். ஆவணிமீ இராத்திரி 7½ நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை மாலைசந்திபூஜையாம். புரட்டாசிமீ இராத்திரி 11¼ நாழிகைக்குள் செய்யும் பூஜை அர்த்தஜாம பூஜையாம். ஆகலான் மார்கழிமீ திருவாதிரை யபிஷேகம் பஞ்ச பஞ்ச வுஷத்கால திருமஞ்சனமாகின்றது.

நடராஜமூர்த்திக்குச் செய்யும் அபிஷேகாதிகள், ஆன்மாக்கள் நாடோறும்ஈடேறும்பொருட்டுச், செய்யாமற் செய்துகொண்டிருக்கும் பஞ்சகிருத்தியங்களுக் கறிகுறியே யாகின்றன. எப்படியெனின்,— நடராஜமூர்த்தி சிற்சபையை விட்டெழுந்தருளுவது சிருஷ்டி; இரக்ஷாபந்தனந் தரிப்பது ஸ்திதி; கிருஷ்ணகந்தந் தரிப்பது சங்காரம்; வெள்ளை சாத்துவது திரோபவம்; தரிசனங்கொடுப்பது அனுக்கிரகம் எ-ம். சுவாமி அசுரரைச் சங்கரித்தபோது அவர்களுடைய சரீரம் கரியபஸ்புமானதால் அதைத் திலதமாக்கித் தரித்துக்கொண்டது கிருஷ்ணகந்தம் (கறுப்புசாந்து) சாத்தல் என்றும், அச்சங்காரகாலத்தில் திருமேனி அதிக உக்கிரமா யிருந்தமையால் அது தணியும்பொருட்டுத் தேவர்கள் திருமேனியைச் சந்தனம், வெள்ளைப்புஷ்பம், வெள்ளை வஸ்திர முதலியவைகளால் மறைத்தார்கள் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

திருவெம்பாவை.

திருநெறித் தலைவராகிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் தமக்கு ஆசாரிய மூர்த்தமா யெழுந்தருளிய பரமசிவம் அருளிச் செய்தபடி திருவுத்தரகோச மங்கையிற் சேர்ந்து சிவாலயத்துட் சென்று பணிந்து, சுவாமி குருமூர்த்தமாகத் தரிசனங்கொடுக்கத் தரிசித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருவிடைமருதூர் முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப்போய் ஆங்காங்கு சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு திருவண்ணாமலைக் கெழுந்தருளி ஸ்ரீ அருணசலேஸ்வரர் ஆசாரிய மூர்த்தமாகத் தரிசனங்கொடுக்கத் தரிசித்து அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கும்

போது, மார்கழிமீ திருவாதிரைக்கு முன் பதினொருநாளளவும் விடியற்காலத்தில் அங்கிருக்கும் மாதர்களெல்லோரும் ஒருவர்வீட்டுக்கொருவர் போய்த் தோழியே, நமதாண்டவனாகிய பரமசிவனைத் தோத்திரஞ்செய்யக் கேட்டும் இன்னமும் நீ நித்திரை செய்யலாமா? உன்காது வலியகாதா? எழுந்திரு, அருணாசலேஸ்வரரைத் தரிசிக்கலாமென்றுசொல்லியெழுப்பி, ஸ்நாநாதி நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு சந்நிதானத்துக்கு வரும் அன்பினைக்கண்டு உள்ளத்தில் ஆனந்தஞ்ஜெனிக்க அவர்கள் பேசிக்கொண்டதுபோல், பிரவஞ்சவநுக்கிரககாரியமாகச் சதாசிவமூர்த்தி திருவருளால் மகேஸ்வர தத்துவத்திலே சத்தி மண்டலத்திலிருந்த மனோன்மணி, சர்வபூததமனி, பலப்பிரமதனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, காளி, இரவுத்திரி, சேட்டை, வாமை, ஆகிய நவசத்திகளும் ஒருவரையொருவர் முறையே பிரேரேபிக்க, அதனால் விசுவகாரியம் நடந்து வருவதையே திருவெம்பாவையாக வோதியருளினார்.

ஆதலால் மார்கழிமீ ஆருத்ராவுக்கு முன்னதாகச் சிவாலயங்களிலெல்லாம் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கு உற்சவம் நடப்பதும் திருவெம்பாவை யோதுவதுமாக முன்னோரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது.

வித்துவான் - கா. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்.

ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகளுக்கு ஒருகோயில்.

கலியுகவரதராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய பிரபாவத்தைத் தமிழுலகம் அறிந் தீடேறும்படி அவருடைய திவ்விய சரித்திரத்தைப் பத்திமயங் கனிந்தொழுகும் செந்தமிழ்ப்பாவால் மொழிபெயர்த்துத் தந்தருளிய ஸ்ரீ கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு நாம் எல்லாம் என்றும் பெருங்கடப்பாடுடையேம். செந்தமிழ் நிலத்திற் கந்தபுராணம் வந்திலதாயின், சண்முகப்பெருமானுடைய திருவிருட்டிறத்தை நாம் அறிவதும், அறிந்தவழி அப்பெருமானுக்கு அன்புபூண்டு அவருடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரராவதுமுண்டாமோ? கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் மொழிபெயர்த்துச் செய்தருளிய கந்தபுராணம் எமக்குச் சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய மான்மியத்தை விரிவாக வெடுத்துவிளக்குதன் மாத்திரத்தோ டமையாது, அவருடைய திருவடிகளுக்கு நாம் எல்லாம்

மெய்யன்பு பூண்டொழுகுமாறு பத்திச்சுவை பழுத்தொழுகுகின்றது. அதுமட்டோ !, அதன் கண்ணே அளவில்லாத வேதவேதாந்தப் பொருள்களும், சுத்த சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளும், புராணேதிகாச ஸ்மிருதித் துணிபுகளும், பிறவும் தேங்கிவழிகின்றன. "காந்தத்துற்றிடாப் பொருளிலை" என்று சுவாமிகளே தமது புராணத்திற் சொல்லியருளியபடி, கந்தபுராணத்திலே சொல்லப்படாதது யாதொன்றுமில்லை என்று நாம் துணிவோடு சொல்லலாம்.

இங்ஙனம் சிறந்த இந்தப்புராணத்தால் இப்போது தமிழுலகம் பெறும்பயன் இத்துணைத்தென்று நாம்சொல்லத் தக்கதல்ல. இது அன்பாளர்க்கு அருட்பாவாகவும், வித்துவான்களுக்குச் சிறந்த இலக்கியமாகவும், படனம் செய்வார்க்கு இட்டசித்திகளைத் தப்பாது கொடுக்கும் மந்திரமாகவும், வைதிகர்களுக்கு வேதமாகவும், சித்தாந்திகளுக்குச் சிறந்த ஆகமமாகவும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

இத்துணைப் பெருமாட்சிவாய்ந்த புராணத்தை எமக்குத் தந்தருளிய கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு, அவர் கலியுக வரதராகிய முருகப்பெருமானை அருச்சித்துக்கொண்டிருந்த தலமாகிய குமரகோட்டத்தில் ஒருகோயில் அமைத்து, அங்கே அவரைப் பிரதிட்டைசெய்து நித்திய நைமித்திகங்கள் நடப்பித்தல் பெரும் புண்ணியமாகும். இந்தப் புண்ணியத்தைச் சுப்பிரமணிய பத்தியிற் சிறந்த தேவகோட்டை நகரத்தார் போல்வார் விரைவிற் செய்து முடித்தற்கு முந்திநிற்பார்கள் என்பதில் தடையில்லை. குமரகோட்டத் திருப்பணியைப் புதுக்குவிக்கும் புண்ணியசீலர்களோ இந்தத்திருப்பணியையும் செய்துமுடித்துப் புகழோடு புண்ணியத்தையும் தமக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் ஈட்டிவைப்பார்களாக.

திருத்தொண்டர்புராணம் செய்தருளிய சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்குச் சைவசிகாமணியாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் சிதம்பரத்திலே கோயில் அமைந்தாற்போல, கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கும் குமரகோட்டத்தில் ஒரு கோயில் அமையுமாயின் அது தமிழ்நாடு செய்த தவப்பேறென்றே சொல்லத்தக்கது.

ச. சபாரத்தின முதலியார்.

நமது பத்திரிகையின் சந்தா.

நமது சைவத் தருவின் நான்காம் மலர் அடுத்த ஜனவரிமாதம் மலரத் தொடங்கும். நமது பத்திரிகாபிமானிகளாகிய பெரியோர்கள் பாய்ச்சுகின்ற உதவியாகிய நீரினால், இம்மகா கொடிய காகிதப் பஞ்சத்திலும், இத்தரு சற்றும் வாடுதலின்றிச் செழித்து வளர்ந்து எங்குஞ் சிவமணம் வீசி வருவதோடு பதினாறு பக்கங்களோடு விரிந்த இதழ்கள் இருபத்து நான்கு பக்கங்களோடு விரிவனவாயின. இவ்வாறு இச்சைவைத் தரு செழித்து வளர்வதைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சைவாபிமானிகளின் உள்ளம் பூரிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதுவரையில் நமது பத்திரிகையின் சந்தா 12 அணுவாயிருந்தது. வி. பி. தபால் மூலமாய்ப் பெற்றவர்கள் 13 அணு செலுத்தினார்கள். அடுத்த வருடமுதல் இதின் சந்தா வி. பி. செலவு உட்பட ரூபா ஒன்று ஆகும். இதனால் நமது நேயர்கள் வருடம் ஒன்றுக்கு 3 அணு, அதாவது மாதம் ஒன்றுக்குக் கால் அணு, நமது சைவத்திற்குக் காகிதப்பஞ்சம் முதலியவற்றை நோக்கி அதிகமாகக் கொடுக்க நேரிடும்.

இ. ஆதிமூல முதலியார்,
ப - ர்.

ஆயுள் சந்தாதாரர்கள்.

சென்ற அக்டோபர்மீ இரங்கோனிலிருக்கும் ஸ்ரீமான் S. R. M. S. சதாசிவம் செட்டியாரவர்கள் அடுத்த பக்கத்திற் குறித்த 5 ஆயுள் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்து 50 ரூபா அனுப்பி உபகரித்தார்கள். இதுவரையில் ஸ்ரீமான் S. V. S. T. சொக்கலிங்கம் செட்டியாரவர்களும் M. S. M. M. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களும் சேர்த்துபகரித்த ஆயுள் சந்தா ரூபா 1420. ஸ்ரீமான் S. R. M. S. சதாசிவம் செட்டியாரவர்கள் சேர்த்து உபகரித்த ரூபா 250.

22 ஸ்ரீமான் சி. ராம. சி. அழகப்பச் செட்டியாரவர்கள்,
Prome, Via, Rangoon.
23 ,, அ. அரு. அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்கள்
Maubin, Via, Rangoon.
1136 ,, கி. வெ. லெ வெங்கடாசலஞ் செட்டியாரவர்கள்,
Okpo Via, Rangoon.
125 ,, கு. தெ. குஞ்சாஞ் செட்டியாரவர்கள்,
திருமலைப்பட்டி Rangiem Post, Via, Trichy.
745 ,, ராம. மெ. மு. பழ. பழநியப்பச் செட்டியாரவர்கள்,
நம்பேட்டு, Danbi P. O Via, Rangoon.

நிகழும் 1917ஆ நவம்பர்மீ ஸ்ரீமான் (ஆயுள்சந்தா நெ. 24) O A. O. K அழகப்பச் செட்டியாரவர்கள், 12 Mogul Street, Rangoon, தமது ஆயுள் சந்தா ரூபா பத்து அனுப்பப்பெற்றோம்.

அடுத்த வருடப் பத்திரிகை.

இதுவரையில் வருடந்தோறும் ஜனவரி மாதப் பத்திரிகை வி. பி. தபாலில் 13 அணாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அடுத்த 1918ஆ ஜனவரிமாதப் பத்திரிகை ஒரு ரூபாவுக்கு வி. பி, தபாலில் அனுப்பப்படும். அதைப் பெற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லாதவர்கள் அன்புகூர்ந்து உடனே எமக்குத் தெரிவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இ. ஆதிமூல முதலியார், ப - ர.

தூத்துக்குடிச்

சைவசித்தாந்த சபையில் நிகழ்ந்த ஸ்ரீ மெய்கண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகள் குருபூஜை:—சைவசித்தாந்த சந்தான குருமூர்த்தி நால்வருள் பிரதம குருமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ மெய்கண்டசிவாசாரிய சுவாமிகளின் குருபூஜா தினமாகிய ஐப்பசிமீ 28உ (13-11-1917.) செவ்வாய்க்கிழமை யன்று காலை 9 மணிக்கு ஸ்ரீ சங்கரராமேசர் ஆலயத்தில் சந்தான குருமூர்த்திகட்கு அபிஷேக அலங்காராதி விசேட பூசைநடக்கப்பெற்றது. அன்றிரவு தபசு மண்டபத்தில் வக்கீல் ஸ்ரீமாந் ப. சூரியமூர்த்திப்பிள்ளை அவர்கள் B A. தலைமையின் கீழ் ஸ்ரீமாந் S. சோமசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் B A சுவாமிகளுடைய திவ்ய சரித்திரத்தையும், மேற்படி சபையின் சாத்திர போதகாசிரியர் ஸ்ரீமான் N சிவகுருநாதபிள்ளை அவர்கள் சிவஞான போதம் என்னும் விஷயத்தையும் உபந்நியசித்தார்கள்.

ஆ. ரா. சிதம்பரம்பிள்ளை, காரியதரிசி.

சில்லரை சமாசாரங்கள்.

இவ்வருடப் பத்திரிகையாகிய மூன்றாம் மலர் இவ்விதழோடு முற்றிலும் மலர்வதாவதனால், இதனைச் சைவ உலகப் சந்தோஷத்துக்குமாறு சுபசமாசாரங்களோடு மலரச் செய்கின்றோம்.

இப்போது நடந்துவரும் மகாயுத்தத்தால் காகிதப்பஞ்சம் அளவுகடந்து அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தும், இப்பத்திரிகை பெருகும் பரவவேண்டிச் சிவநேயர்கள் பலரும் செய்துவரும் முயற்சிகளால், இது காலந் தவறாது வெளிவந்துகொண்டிருந்ததோடு, பதினாறு பக்கங்கள் மாத்திரமாய் வெளிவந்திருந்தது இருபத்துநான்கு பக்கங்களாக வெளிவரத்தொடங்கியது. ஸ்ரீமான் சோளங்கிபுரம் சிவஅருணகிரி முதலியாரவர்கள் தமது அருமையான வியாசங்களால் இப்பத்திரிகையைச் சிறப்பிக்கின்றார்கள்.

இரங்கோனிலிருந்து ஸ்ரீமான் செவு. சித. சொக்கலிங்கம் செட்டியாரவர்களும், ஸ்ரீமான் மெ. செ. மெ. மெ. இராமநாதன் செட்டியாரவர்களும், ஸ்ரீமான் S. R. M. S. சதாசிவம் செட்டியரவர்களும் செய்துகொண்டுவரும் பேருபகாரத்தால் இச்சபையில் வைதிக சைவ அச்சுக்கூடம் எனப் [illegible] அச்சுக்கூடம் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

ஸ்ரீமான் யஸ். இரத்தினவேல் செட்டியாரவர்கள் [illegible] (Dubash Messrs. Best & Co.) இச்சபையின் சைவபாடசாலை [illegible]னைக் கட்டடம் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள்.

அடுத்த வருட முதல் இச்சபை சைவம் [illegible] எனப்பெற இன்னும் பலவழிகளில் அபிவிருத்தி யடைந்து நிலவுறும்.

இச்சபை இவ்வாறு அபிவிருத்தியடைந்து உலகுக்கு நன்மை பயக்கவேண்டி உதவிபுரிந்து வரும் பெரியோர்களுக்குத் தலையா வணக்கம் செய்கின்றோம்.

திருப்பல்லாண்டு.

மிண்டுமனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்துவம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிகுடியீசற் காட்செய்மின் குழாம்புகுந்து
அண்டங்கடந்தபொரு ளளவில்லதோ ரானந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டுமின்று மென்றுமுள்ள பொருளென்றே பல்லாண்டுகூறுதுமே.

சிற்றம்பலமும் சிவனடியார்களும் சிறந்து வாழ்க.